

Als je telefoon in handen valt van een onbekende, kan er van alles gebeuren...

GUILLAUME
MUSSO

**BERICHT
UIT PARIJS**

THRILLER

Over het boek

Als twee mobieltjes verwisseld worden, zet dit een reeks gebeurtenissen in gang die niemand had kunnen voorspellen...

Madeline en Jonathan kennen elkaar niet en zouden elkaar ook nooit meer tegengekomen zijn. Ware het niet dat ze na een botsing op het vliegveld elkaars telefoon hebben ingepakt. Maar als ze achter die vergissing komen, zijn de twee al 10.000 kilometer van elkaar verwijderd: zij is bloemist in Parijs, hij runt een restaurant in San Francisco...

Het duurt niet lang voordat ze toegeven aan de verleiding om in elkaars telefoon te kijken. Dit leidt tot een schokkende ontdekking: hun levens zijn met elkaar verbonden door een geheim waarvan ze dachten dat het voor altijd begraven zou blijven. Er volgt een zoektocht die uitmondt in een spannende race tegen de klok – en die leidt van Frankrijk via Engeland naar Amerika. Musso laat zijn lezer werkelijk ademloos achter in deze thriller die leest als een film! Voor de liefhebbers van Suzanne Vermeer.

Over de auteur

Guillaume Musso (1974) is geboren en getogen in Antibes. Na zijn middelbare school werkte hij een tijdje als ijsverkoper in New York. Hij komt nog regelmatig in de Verenigde Staten, waar veel van zijn boeken zich (deels) afspelen. Musso was in 2011 de bestverkopende auteur in Frankrijk, en zijn boeken worden in 35 landen uitgegeven.

Van dezelfde auteur

Vlucht uit New York

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Guillaume Musso

Bericht uit Parijs

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

L'Appel de l'ange

Copyright © XO Éditions 2011. All rights reserved.

Vertaling

Wim van der Zande

Auteursfoto

© Emanuele Scorcelletti

Omslagontwerp en -illustratie

Wil Immink Design

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0474 5

NUR 332

Behoudens of krachtens de in de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Het strand is veel veiliger, maar ik vind het heerlijk om in de golven te spelen...

- Emily Dickinson

Proloog

Een mobieltje?

In het begin zag je er het nut niet echt van in, maar om niet de indruk te wekken dat je ouderwets was, liet je je verleiden tot de aanschaf van een heel simpel model met een net zo eenvoudig abonnement. In het begin sprak je tot je eigen verrassing nogal luid in bijvoorbeeld het restaurant, de trein of op het terras van een café. Het was toch wel handig en ook een geruststellend idee om familie en vrienden altijd onder handbereik te hebben.

Zoals iedereen leerde je sms'jes te schrijven op een minuscuul toetsenbord en raakte je eraan gewend om die te pas en te onpas te versturen. En net als iedereen ruilde je je papieren agenda in voor een elektronisch exemplaar. Nauwgezet sloeg je in het geheugen alle nummers op van je kennissen, je familie en je minnaar. De nummers van je voormalige partners en de pincode van je bankpas heb je verborgen, de laatste vooral omdat je die weleens vergeet.

En ook al maakte je mobieltje foto's van belabberde kwaliteit, je maakte toch gebruik van de mogelijkheid. Het was altijd leuk om een paar grappige foto's bij de hand te hebben om te kunnen laten zien aan je collega's.

Dat deed trouwens iedereen. Het ding hoorde er helemaal bij in die tijd: de scheiding tussen privéleven, sociale activiteiten en werk vervaagde meer en meer. Het hier en nu van het dagelijks leven werd steeds belangrijker, veranderde voortdurend en dat betekende dat je je tijd heel anders moest gebruiken.

Een tijdje terug heb je je oude mobieltje ingeruild voor een smartphone: een wonder van techniek waarmee je kunt e-mailen, surfen en honderden apps kunt downloaden.

Op dat moment raakte je eraan verslaafd. Je smartphone zat bijna aan je hand geplakt en werd een verlengstuk van je lichaam, dat zelfs

meegaat naar het toilet en de badkamer. Waar je ook maar bent, er gaat vrijwel geen halfuur voorbij zonder dat je een keer op het scherm kijkt of je misschien een oproep hebt gemist of een sms'je hebt gekregen van je minnaar of een bekende. En als je mailbox leeg is, dan check je even of er misschien iets onderweg is.

Net als het knuffelbeest uit je kindertijd geeft je smartphone je een veilig gevoel. Het scherm is zacht, rustgevend en verdovend. Hij staat altijd voor je klaar, je kunt onmiddellijk contact leggen met iedereen en alles is mogelijk...

Maar op een avond kom je thuis en voel je in je tas. Je beseft dat je mobieltje is verdwenen. Verloren? Gestolen? Nee toch, daar wil je niet eens aan denken. Je zoekt nog eens goed, maar opnieuw zonder succes. Je probeert jezelf ervan te overtuigen dat je hem op je werk hebt laten liggen. Helaas, je hebt hem nog gebruikt in de lift toen je vertrok, en ongetwijfeld ook nog in de metro en in de bus.

Verdomme!

In eerste instantie ben je natuurlijk ontzettend kwaad over het verlies van je toestel, maar dan realiseer je je gelukkig dat je die complete verzekering had afgesloten, die je beschermt tegen diefstal, verlies en schade. Dankzij je bonuspunten kun je morgen weer een supermodern toestel met touchscreen kopen.

Maar toch, om drie uur 's nachts lig je nog steeds wakker...

Je staat zachtjes op om de man die naast je ligt niet wakker te maken. In de keuken zoek je op het hoogste schap van de kast naar het aangebroken pakje sigaretten dat je daar hebt verstopt voor noodgevallen. Je steekt er snel een op en gezien de toestand waarin je verkeert, pak je er ook nog een glas wodka bij.

Balen...

Je zit ineengedoken op je stoel. Je hebt het koud omdat je het raam hebt opengezet vanwege de stank van de sigaret.

Je probeert erachter te komen wat er allemaal op je toestel staat: een paar video's, een stuk of vijftig foto's, je internetgeschiedenis, je adres (inclusief de toegangscode van de deur van de flat), het adres van je ouders, nummers van mensen die eigenlijk niet op je toestel zouden mogen staan, berichten waaruit je zou kunnen afleiden dat...

Doe niet zo idioot!

Je neemt nog een flinke trek en een slok wodka.

Waarschijnlijk staat er niets echt compromitterends op, maar je weet heel goed dat schijn bedriegt. Je maakt je vooral zorgen om de mogelijkheid dat je toestel in verkeerde handen terecht is gekomen.

Je hebt nu al spijt van bepaalde foto's, sommige mails en een aantal gesprekken. Het verleden, je familie, het geld, je seksleven... Als iemand een beetje zoekt en je kwaad wil berokkenen, dan vindt hij genoeg om je leven te ruïneren. Aan spijt heb je nu helaas helemaal niets.

Omdat je rilt van de kou, sta je op om het raam dicht te doen. Met je voorhoofd tegen de ruit gedrukt kijk je naar buiten en zie je links en rechts nog een paar lichtjes branden in het donker. Je beseft dat aan de andere kant van de stad misschien iemand naar het scherm van jouw mobieltje zit te staren en met veel genoeg rondneust in jouw privéleven en nauwgezet alle bestanden van je toestel doorzoekt naar jouw *dirty little secrets*.

Deel I
De kat en de muis

1

De ruil

Er zijn mensen die zijn voorbestemd om elkaar tegen te komen. Het maakt niet uit waar ze zijn of waar ze naartoe gaan. Op een dag ontmoeten ze elkaar.

– Claudie Gally

New York, luchthaven JFK Een week voor Kerstmis

Zij

‘En toen?’

‘Toen gaf Rafael me een diamanten ring van Tiffany en vroeg me of ik met hem wilde trouwen.’

Met haar mobieltje tegen haar oor gedrukt loopt Madeline heen en weer voor de grote ruiten die uitzicht bieden op de landingsbaan. Vijfduizend kilometer verderop, in haar kleine appartement in het noorden van Londen, luistert haar beste vriendin ongeduldig naar haar verslag van haar romantische uitstapje naar de Big Apple.

‘Hij heeft wel stevig uitgepakt, zeg!’ concludeert Juliane. ‘Weekendje Manhattan, kamer in het Waldorf, rondrit in een koets, een ouderwets huwelijksaanzoek...’

‘Ja,’ gaat Madeline opgetogen verder, ‘het was allemaal perfect, het leek wel een film.’

‘Misschien een beetje te perfect, zelfs?’ plaagt Juliane.

‘Kan die verwende mevrouw mij even uitleggen wat ze bedoelt met “te perfect”?’

Wat onhandig probeert Juliane zich te herstellen: ‘Ik bedoel dat het misschien niet zo origineel was. New York, Tiffany, een wandeling in de sneeuw, de ijsbaan in Central Park... Allemaal nogal voorspelbaar, het is een beetje cliché!’

Een beetje gemeen gaat Madeline in de tegenaanval: ‘Als ik het me

goed herinner vroeg Wayne jou ten huwelijk toen hij terugkwam uit de kroeg, na een avond stevig drinken. Hij was straalbezopen en moest zelfs naar de wc om te kotsen nadat hij je om je hand had gevraagd. Of vergis ik me?’

‘Oké, jij wint.’ Juliane geeft zich over.

Madeline glimlacht terwijl ze naar de vertrekhal loopt en probeert om Rafael terug te vinden in de dichte menigte. Het is het begin van de kerstvakantie en duizenden mensen zijn naar het vliegveld gekomen, dat gonst als een bijenkast. Sommigen gaan hun familie bezoeken, anderen vertrekken naar paradijselijke oorden aan de andere kant van de wereld, ver weg van het grijze New York.

‘Wacht eens,’ gaat Juliane verder, ‘je hebt me niet eens verteld wat je antwoord was.’

‘Grapje zeker? Ik heb natuurlijk ja gezegd!’

‘Heb je hem niet eerst een beetje in onzekerheid gelaten?’

‘Onzekerheid? Juul, ik ben bijna vierendertig! Vind je niet dat ik lang genoeg heb gewacht? Ik hou van Rafael, we hebben nu twee jaar een relatie en we willen graag een kind. Over een paar weken gaan we het huis inrichten dat we samen hebben uitgezocht. Juliane, voor het eerst in mijn leven voel ik me veilig en gelukkig.’

‘Dat zeg je waarschijnlijk alleen maar omdat hij naast je staat.’

‘Nee!’ roept Madeline lachend. ‘Hij is onze bagage aan het inchecken. Ik zeg dat omdat ik het zo voel.’

Ze staat stil voor een kiosk. De koppen van de kranten die naast elkaar op de schappen liggen geven niet bepaald een florissant toekomstbeeld van de wereld: economische crisis, werkloosheid, politieke schandalen, sociale onrust, ecologische catastrofes...

‘Ben je niet bang dat je leven met Rafael erg voorspelbaar wordt?’ vraagt Juliane door.

‘Hij is niet gek, hoor! Ik heb iemand nodig die degelijk is, betrouwbaar, loyaal. Om ons heen is alles onrustig, kwetsbaar en onzeker. Dat wil ik niet in mijn relatie. Ik wil ’s avonds thuiskomen en binnen mijn eigen vier muren een rustige en fijne plek vinden. Begrijp je dat?’

‘Hmmm,’ zucht Juliane.

‘Met “hmmm” schiet je niets op, Juul. Dus ga maar eens shoppen voor een mooie jurk als je straks bruidsmisje moet spelen!’

‘Hmmm,’ herhaalt de jonge Engelse desondanks, nu echter meer om haar emoties te verbergen dan om uiting te geven aan haar scepsis.

Madeline kijkt op haar horloge. Achter haar, bij de startbanen, staan de lichtgekleurde vliegtuigen in een rij op hun beurt te wachten om te vertrekken.

‘Goed, ik hang nu op, want mijn vlucht gaat om halfzes en ik heb nog altijd mijn... mijn echtgenoot niet teruggevonden.’

‘Je aanstaande echtgenoot,’ corrigeert Juliane lachend. ‘Wanneer kom je me opzoeken in Londen? Waarom niet dit weekend?’

‘Daar heb ik ontzettend veel zin in, maar het zit er niet in. We landen heel vroeg op Charles de Gaulle en ik heb nauwelijks tijd om thuis een douche te pakken voordat de winkel opengaat.’

‘Je verveelt je dus in elk geval niet!’

‘Ik ben bloemist, Juul! De tijd voor Kerstmis is een van de perioden dat ik het meest verkoop.’

‘Probeer dan maar wat te slapen tijdens de vlucht.’

‘Doe ik! En ik bel je morgen,’ belooft Madeline voor ze ophangt.

Hij

‘Hou maar op, Francesca, ik heb absoluut geen zin om je te zien!’

‘Maar ik ben maar twintig meter bij je vandaan, onder aan de roltrap...’

Met zijn mobieltje tegen zijn oor gedrukt fronste Jonathan zijn wenkbrauwen en liep naar de balustrade boven de roltrap. Onder aan de treden stond een jonge, slanke vrouw met bruin haar te bellen, met een kind aan haar hand, dat stevig was ingepakt in een iets te grote winterjas. Haar haar was lang, ze droeg een spijkerbroek die laag om haar heupen hing, een strak donsjack en een grote zonnebril die een deel van haar gezicht bedekte.

Jonathan zwaaide naar zijn zoon, die een beetje verlegen terugzwaaide.

‘Stuur Charly naar me toe en hoepel op!’ riep hij geërgerd.

Elke keer als hij zijn ex zag werd hij overvallen door een mix van woede en pijn. Hij kon niets doen tegen die heftige gevoelens, die hem tegelijkertijd boos en terneergeslagen maakten.

‘Praat toch niet op zo’n toon tegen me!’ protesteerde ze met een licht Italiaans accent in haar stem.

‘En denk jij niet dat je me de les kunt lezen!’ Hij explodeerde bijna van woede. ‘Je hebt een keuze gemaakt en je moet nu de gevolgen daarvan accepteren. Je hebt je gezin verraden, Francesca! Je hebt mij en Charly bedrogen.’

‘Laat Charly erbuiten!’

‘Hem erbuiten laten? Terwijl hij ervoor opdraait? Vanwege jouw escapades ziet hij zijn vader maar een paar weken per jaar!’

‘Het spijt...’

‘En het vliegtuig!’ onderbrak hij haar. ‘Wil je dat ik je eraan herinner waarom Charly bang is om alleen in het vliegtuig te stappen? En dat ik daarom elke schoolvakantie het hele land moet oversteken?’ Zijn stem ging steeds verder omhoog.

‘Wat ons overkomt, Jonathan, dat is... zo gaat het nu eenmaal in het leven. We zijn volwassen mensen en het is niet zo dat de een goed is en de ander slecht.’

‘De rechter dacht er duidelijk anders over,’ antwoordde Jonathan op eens mat, en hij refereerde daarbij aan de scheiding die in het nadeel van zijn ex-vrouw was uitgevallen.

Peinzend keek Jonathan naar de asfaltvlakte van het vliegveld. Het was pas halfvijf, maar het zou niet lang meer duren voor het donker werd. Op de verlichte startbanen stond een indrukwekkende rij grote vliegtuigen te wachten op toestemming van de verkeerstoren om op te stijgen voor een vlucht naar Barcelona, Hong Kong, Sydney of Parijs...

‘Goed. Genoeg gepraat,’ ging hij verder. ‘De school begint weer op 3 januari en ik breng Charly op de avond ervoor bij je terug.’

‘Akkoord,’ zei Francesca, ‘maar één ding nog: ik heb een mobieltje voor hem gekocht, zodat ik hem altijd kan bereiken.’

‘Je maakt zeker een grapje! Geen sprake van! Als je zeven bent, dan heb je geen mobieltje!’ antwoordde hij kwaad.

‘Daarover kun je discussiëren,’ wierp ze tegen.

‘Als je daarover kunt discussiëren, dan had je die beslissing niet in je eentje moeten nemen. We kunnen het er later misschien een keer over hebben, maar voor nu pak je dat ding weer in en stuur je Charly mijn kant op!’

‘Goed,’ zei ze zachtjes, en ze gaf het op.

Jonathan boog over de leuning, kneep zijn ogen tot spleetjes en zag dat Charly een gekleurd mobieltje teruggaf aan Francesca. Toen omhelsde de kleine jongen zijn moeder en stapte een beetje aarzelend op de roltrap.

Jonathan duwde een paar reizigers aan de kant om zijn zoon op te vangen.

‘Dag papa.’

‘Dag kleine vent,’ zuchtte hij, en hij nam hem in zijn armen.

Beiden

De vingers van Madeline vlogen over de toetsen van haar mobieltje. Met haar toestel in de hand liep ze langs de vitrines van de taxfreezone en tikte bijna zonder te kijken een sms'je als antwoord aan Rafael. Haar partner had hun bagage ingecheckt, en stond nu in de rij voor de veiligheidscontrole. Madeline stelde voor dat ze elkaar in de cafetaria zouden ontmoeten.

'Papa, ik heb een beetje honger. Mag ik alsjeblieft een broodje?' vroeg Charly beleefd.

Met zijn hand op de schouder van zijn zoon liep Jonathan door het labyrint van staal en glas naar de gate. Hij haatte vliegvelden, vooral in deze tijd van het jaar. Kerstmis en vliegvelden herinnerden hem aan de rampzalige omstandigheden waaronder hij twee jaar eerder had gehoord over het bedrog van zijn vrouw. Maar nu was hij blij dat hij Charly had teruggevonden en hij pakte hem op bij zijn middel.

'Een broodje voor deze jongeman,' riep hij opgewekt toen ze afsloegen in de richting van het restaurant.

De Hemelpoort was de grootste cafetaria van het vliegveld en werd gevormd door een atrium met verschillende vitrines met een groot assortiment aan lekkere hapjes.

Een stuk chocoladecake of een pizza? Madeline bekeek het buffet en vroeg zich af wat ze zou nemen. Natuurlijk zou een stuk fruit veel beter zijn, maar ze barstte van de honger. Ze legde het stuk cake op haar dienblad en zette het bijna net zo snel weer terug toen haar Jiminy Cricket het aantal calorieën van dit lekkere hapje in haar oor fluisterde. Een beetje teleurgesteld pakte ze een appel uit het gevlochten mandje, bestelde een thee met citroen en liep door naar de kassa om te betalen.

Een ciabatta, pesto, gedroogde tomaten, parmaham en mozzarella... het water liep Charly in de mond toen hij zijn Italiaanse broodje zag. Al sinds hij heel klein was, had hij zijn vader vergezeld naar de keukens van allerlei restaurants en dat had zijn grote belangstelling voor lekkere dingen ontwikkeld, net als zijn interesse in de meest uiteenlopende smaken.

'Let op dat je je dienblad niet omgooit,' zei Jonathan tegen hem toen hij hun hapje had afgerekend. De jongen knikte met zijn hoofd en probeerde zijn broodje en zijn flesje water in evenwicht te houden.

Het restaurant was vol. De ovale ruimte strekte zich uit langs een glaswand die rechtstreeks uitzicht bood op startbanen.

‘Waar gaan we zitten, papa?’ vroeg Charly een beetje wanhopig in alle drukte. Jonathan keek wat ongerust rond in de menigte die zich een weg zocht tussen de stoelen. Er waren duidelijk meer mensen dan vrije plaatsen. Opeens, als bij toverslag, kwam er een tafeltje vrij bij het raam.

‘We zetten koers naar het oosten, scheepsjongen!’ zei hij met een knipoog naar zijn zoon.

Terwijl hij snel die kant op liep, hoorde hij in de kakofonie van lawaai zijn mobieltje afgaan. Hij twijfelde of hij zou opnemen. Hoewel hij zijn handen vol had aan de rolkoffer en het dienblad, probeerde hij toch het toestel uit zijn jaszak te vissen. Maar...

‘Wat een drukte!’ verzuchtte Madeline toen ze de vloedgolf van passagiers zag die het restaurant overspoelde. Ze had gehoopt op een ogenblikje rust voor haar vlucht, maar nu zag het ernaar uit dat ze zelfs niet eens een tafeltje zou vinden om aan te gaan zitten.

Ai! Ze kon nog net voorkomen dat ze het uitschreeuwde toen een onbeschofte puber op haar voet trapte zonder een woord van excuses. Kleine smeerlap, dacht ze bij zichzelf, en ze wierp het meisje een blik toe, die werd beantwoord met een discreet opgestoken, betekenisvolle middelvinger.

Madeline had niet eens de tijd om zich er druk over te maken. Ze zag net een vrij tafeltje bij de glaswand en haastte zich om die mooie plek niet voor haar neus te laten wegkapen. Ze was nog maar drie meter van haar doel, toen haar mobieltje in haar tas begon te trillen.

Niet nu!

Ze wilde eerst niet opnemen, maar realiseerde zich dat het waarschijnlijk Rafael was die op zoek was naar haar. Onhandig pakte ze haar dienblad met één hand vast. Wat was die theepot zwaar! Met haar andere hand zocht ze in haar tas om uiteindelijk haar mobieltje terug te vinden tussen haar enorme bos sleutels, haar agenda en de roman waarin ze aan het lezen was. Ze wrong zich in alle mogelijke bochten om het toestel in te drukken en tegen haar oor te houden...

Madeline en Jonathan botsten vol op elkaar. Theepot, appel, broodje, flesje cola, glas wijn... alles vloog door de lucht en belandde uiteindelijk

op de grond. Verrast door de schok liet Charly zijn blad vallen en begon te huilen.

Wat een domme trut, dacht Jonathan woedend toen hij moeizaam weer overeind kwam.

‘Kunt u niet uitkijken waar u loopt?’ schreeuwde hij.

Wat een hufter, dacht Madeline nijdig terwijl ze probeerde haar kalmte te bewaren.

‘Aha! En het is ook nog eens mijn fout? Draai de zaken niet om, beste vriend!’ riep ze naar hem voordat ze op de grond haar telefoon, haar tas en haar sleutels bij elkaar graaide.

Jonathan boog zich naar zijn zoon om hem gerust te stellen en pakte het broodje op, dat was beschermd door de plastic verpakking, het flesje water en zijn mobieltje.

‘Ik heb dit tafeltje het eerst gezien,’ zei hij. ‘We zaten al bijna toen u als een lawine over ons heen viel zonder zelfs...’

‘U maakt een grapje? Ik zag deze tafel veel eerder dan u!’

‘Kan me niet schelen, u bent alleen en ik ben hier met een kind.’

‘Wat een excuus! Ik zie niet in waarom het hebben van een kind je het recht geeft om me omver te duwen en mijn blouse naar de verdommenis te helpen!’ riep Madeline toen ze de wijnvlek op haar wikkeldoek ontdekte.

Jonathan schudde vol ongeloof zijn hoofd en keek omhoog. Hij deed zijn mond open om te protesteren, maar Madeline was hem voor.

‘En overigens, ik ben niet alleen!’ zei ze toen ze Rafael opmerkte.

Jonathan haalde zijn schouders op en pakte Charly bij zijn hand.

‘Kom, we gaan ergens anders heen. Rare trut...’ zei hij toen ze het restaurant uit liepen.

Vlucht Delta 4565 startte om vijf uur in New York voor de reis naar San Francisco. Door de vreugde over het weerzien met zijn zoontje vloog de tijd voorbij voor Jonathan. Sinds de scheiding van zijn ouders had Charly een panische angst voor vliegtuigen. Hij kon absoluut niet alleen reizen of slapen tijdens de vlucht. De zeven uur durende reis werd dus gebruikt voor het uitwisselen van verhaaltjes, het vertellen van grappige gebeurtenissen en om voor de twintigste keer de hele film van *Lady en de Vagebond* te bekijken op het scherm van de laptop, onder het genot van bakjes roomijs van Häagen-Dazs. Die waren normaliter alleen bestemd voor de businessclass, maar de begripvolle stewardess

was gevallen voor het lieve koppie van Charly en de onhandige charme van zijn vader en overtrad met plezier de regels.

Vlucht Air France 29 vertrok om halfzes van luchthaven JFK. Rafael had alles natuurlijk goed geregeld en in de serene luxe van de businessclass zette Madeline haar fototoestel aan en bekeek een voor een de beelden die ze had gemaakt van hun uitstapje naar New York. Lekker tegen elkaar gedrukt beleefde het verliefde stel met veel genoegen opnieuw de beste momenten van het voorschot op hun huwelijksreis. Daarna deed Rafael zijn ogen dicht voor een dutje, terwijl Madeline voor de zoveelste keer de oude comedy *The Shop Around the Corner* van Lubitsch bekeek op het scherm van de video on demand.

Dankzij het tijdsverschil was het nog geen negen uur 's avonds toen het vliegtuig met Jonathan landde in San Francisco.

Eindelijk bevrijd van zijn angst, sliep Charly in de armen van zijn vader al in toen ze het vliegtuig nauwelijks hadden verlaten. In de aankomsthal zocht Jonathan naar zijn vriend Marcus, met wie hij een kleine Franse brasserie dreef in het centrum van North Beach. Hij zou hen komen ophalen met de auto. Jonathan ging op zijn tenen staan om over de hoofden heen te kijken.

'Het zou me verbaasd hebben als hij op tijd was geweest,' bromde hij.

Ten einde raad pakte hij zijn mobieltje om te zien of hij een berichtje had gekregen. Zodra hij de modus 'vliegtuig' had uitgezet, verscheen er een bericht op het scherm:

Welkom in Parijs, chérie! Ik hoop dat je een beetje bent uitgerust tijdens de vlucht en dat Rafael niet te veel heeft gesnurkt ;-)

Sorry voor net: ik ben heel erg blij dat je gaat trouwen en dat je de man hebt gevonden die je gelukkig maakt. Ik beloof je dat ik er alles aan zal doen om mijn rol als bruidsmisje zo goed mogelijk te vervullen!

Je beste vriendin voor altijd, Juliane

Wat was dat voor een geneuzel? Hij las het sms'je nog een keer. Een of andere rare grap van Marcus? Een paar seconden was hij daar zeker van, maar toen keek hij eens beter naar zijn toestel: hetzelfde model, dezelfde kleur, maar... het was niet die van hem! Een snelle blik op het

e-mailaccount maakte duidelijk wie de eigenaar was: Madeline Greene, en die woonde in Parijs.

Wat een ellende, dacht hij bij zichzelf. Het is het mobieltje van die griet op JFK!

Madeline keek op haar horloge terwijl ze een geeuw onderdrukte. Halfzeven 's ochtends. De vlucht had slechts iets meer dan zeven uur geduurd, maar met het tijdsverschil landde het toestel op zaterdagmorgen in Parijs. Roissy Charles de Gaulle ontwaakte snel. Net als in New York hadden de vakantiegangers ondanks het vroege uur het vliegveld al in bezit genomen.

‘Weet je zeker dat je vandaag wilt gaan werken?’ vroeg Rafael toen ze bij de bagageband stonden.

‘Natuurlijk, schat,’ zei ze terwijl ze haar mobieltje aanzette om te kijken of ze nog berichtjes had. ‘Ik durf te wedden dat er al verschillende bestellingen liggen te wachten.’

Ze luisterde eerst haar voicemail af, waarop een trage, slaperige en totaal onbekende stem een bericht had ingesproken: ‘Hallo Jon, Marcus hier. Eh... ik heb een probleempje met de Renault 4: lekkende olie die... Nou ja, ik leg het je later wel uit. In elk geval kom ik waarschijnlijk wat later. Sorry...’

Wie was die vreemde snuiter, vroeg ze zich af toen ze weer ophing. Iemand die een verkeerd nummer had ingetoetst? Hmm...

Twijfelend keek ze eens goed naar haar toestel: het was hetzelfde merk en het had dezelfde kleur... maar het was niet dat van haar.

‘Verdomme!’ riep ze uit. ‘Het is het toestel van die mafkees op het vliegveld!’